

CHARTÆ CORBEIENSES.

(Vide tom. CIV Patrologiæ, inter Ludovici Pii Diplomata.)

ANNO DOMINI DCCCXXVI

ERMOLDUS NIGELLUS

ERMOLDI NIGELLI

CARMEN ELEGIACUM DE REBUS GESTIS LUDOVICI PII,

AB ANNO 781 USQUE AD ANNUM 826,

Quod primum edidit Ludov. Antonius Muratorius ex vetustissimo codice Cæsarea Vindobonensis bibliothecæ.

IN ERMOLDI POEMA MONITUM BOUQUETI.

Legeram apud Petrum Lambecium, Commentar. A de Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi lib. II, cap. 5, in eadem bibliotheca exstare ms. codicem, Ermoldi Nigelli de rebus gestis Ludovici Pii poema continentem : quod quidem poema ipse Lambecius se editurum pollicebatur. At ejus consilium mors peremit. Audiveram quoque Joannem Benedictum Gentilottum ejusdem bibliothecæ præfectum id muneris in se recepisse; sed cum prelo paratum esset opus eum Romam evocatum esse ut auditoris Rotæ munus obiret, ac demum vix renuntiatum episcopum Tridentinum, supremum diem obiisse. Cum jam nulla spes superesse videretur fore ut tam cito prodiret in lucem Nigellianum carmen toties promissum, tot votis expetitur, quodque nostræ Collectioni maximo futurum esset ornamento : tunc nihil intactum relinquere decreveram, ut ejus mihi copia fieret. Jam D. Bernardum de Montfaucon rogaveram ut per suos amicos, quos multos habet in Germania, vel, si necesse foret, per Augustissimum imperatorem, B
cujus humanitatem ac benevolam in se animum multoties expertus fuerat, hujus poematis exemplar mihi transcribendum curaret; cum ecce vir doctissimus Philippus Argelatus, præcipuus inter Palatinos socios, qui Ludovico Ant. Muratorio in colligendis et illustrandis Rerum Italicarum scriptoribus mutuam præbent operam, Muratorianæ Collectionis tomi secundi partem alteram ad me transmisit. Vehementer sane gavisus sum, cum hunc tomum aperienti primum se mihi obtulit Ermoldi Nigelli carmen elegiacum. Verum multo majori peritus sum gaudio, cum eo attente perlecto, res eximias deprehendi, quæ illius temporis historiæ plurimum lucis essent allaturæ.

Illud poema eruditissima præfatione notisque doctissimis ornavit Muratorius. Is in præfatione pluribus ostendere nititur, Ermoldum Aniaquensis monasterii abbatem fuisse. Optime quidem animadvertit monasterium, a quo avulsus fuerat, et ad quod reverti postulat Ermoldus, ad Pippini regnum seu ad Aquitaniam spectare; Anianense vero monasterium perperam collocat in Aquitania; nam illud in Septimania situm esse patet ex constitutione Ludovici Pii de monasteriis quæ regi dona et militiam facere debeat (a). Porro Pippinum in Septimania nihil habuisse præter Carcassensem pagum fidem facit charta divisionis imperii inter filios Ludovici Pii anno 817 factæ (b). Incertum igitur manet quam abbatiam rexit Nigellus, si tamen abbatis dignitate potitus est : nam ex toto poemate nihil aliud erui potest quam illum monachum fuisse, quia, ut ipse arbitratur, ad militiam procedere munus erat abbatum, non monachorum. Si vere abbas fuerit Ermoldus, quod inficiari nolim, nihil obstat quominus idem dicatur esse atque Ermoldus abbas quem anno 834 ad Pippinum missum esse a Ludovico Pio testatur Astronomus in Vita ipsius Ludovici. Nam frustra est quod ait Mabillonius, nequaquam verisimile esse Lotharianarum partium fautorem, atque ideo in exilium trusum, legati honore postea a Ludovico affectum fuisse : siquidem, ut recte probat Muratorius, jam exsul erat Ermoldus anno 826, quo carmen suum lucubrabat : filiorum vero in Ludovicum Pium conjuratio nonnisi anno 830 cæpit erumpere.

Muratorii editionem sequimur, simulque edimus ejusdem præfationem et notas.

(a) Vide Patrologiæ tom. XCVII, col. 425.

(b) Vide ibid., col. 373.